

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094575680/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

le. Jeg - i bar skjorte - så beundrende på mig selv - i kjole - og syntes, jeg så meget fornem og velhavende, men tillige en del vigtig ud, og jeg turde derfor ikke gå hen og præsentere mig.

Straks efter oplæstes en kalligraferet lykønskingsadresse, der begyndte sådan: Vi undertegnede hus og maddiker bringer herved Deres kolossale sjeni vore mest overvældende gratulationer - - Jeg hørte ikke mer, men kastede mig ned i en krog og gråd.

En dame kom hen til mig og spurgte venligt:

Hvad græder du for min dreng?

Jeg kan ikke blive til noget, sa jeg. Hver morgen vågner jeg med den overbevisning, at jeg er en sjælden begavelse, min dag går hen med at vente på, at jeg skal frembringe noget uhyre, noget overmenneskeligt, og hver aften går jeg i seng med den usalige tro, at jeg er den mest sølle af alle idioter. Men jeg forsikrer, at jeg har den allerstørste lyst til at blive et sjeni - mine forskringer omfatter allerede ikke få bind - ingen kan egne sig bedre til det end jeg, og jeg kan ikke gøre for, at det er mig umuligt at opfatte de herlige ideer, som dog faktisk findes i mit hoved. Jeg er virkelig et sjeni, jeg må da vide det bedst selv, men ingen vil tro mig. Mange gange må jeg skrigge højt i pine og utålmodighed, fordi jeg tydelig kan mærke akkelens geniale ideer, som er lige i overfladen af min sjæl, de er næsten fremme, jeg kan lysom fornemme den bølgebevægelse, de fremkaldes, idet de skal til at dukke op - og så blir de dernede! At man ikke kan læse dem på mig, når jeg nu siger, de er der!

Nej, det kan ikke hjælpe; jeg blir aldrig til noget. Min sjæl er en vidunderlig sø, der er fuld af de forfærdeligste fisk, men ingen menneskelig magt kan få den mindste af dem op. Men de højt interessante bølger, der som pilespidser betegner deres gådefulde overfladeleg, de hastige, ubegribelige skygger, som lader en ane deres dybsindige fart - gå hen og læs mine samlede skrifter!

Det er forgeves. Jeg står op som et sjeni og går i seng som en idiot, og en gang skal jeg dø som en idiot, og folk vil beklage mig og sætte over min grav. Her hviler det ulykkeligste af alle fæhøder, og la ham endelig hvile i fred! De vil ikke en gang tale ilde om mig, for at jeg ikke skal høre det i den anden verden og af

lutter ærgrebe gi mig til at gå igen og plåge dem med endnu flere forsikringer.

Men jeg kan gifte mig, er der noen, der sier. Måske det, der er uundersøisk i mig, vil komme oven for vandet hos mine børn. Jeg, som er revneferdig af ideer, som måske kunde ha sat en af de største digterrekorder, men som af en rent tilfeldig grund ikke er i stand til det, jeg skulde i al beskedenhed stige ned til at frembringe børn! Jeg, som begærer at være et sjeni, skulde slå mig til tåls med udsigten til at blive far til et sjeni! Nej, det skal ikke ske, jeg tar alting med mig i graven, min uskabte poesi og mine uskabte efterkommere.

Men da jeg så op, bemærkede jeg, at det var den kvinde, skæbnen hade bestemt til mig, som jeg for anden gang hade mødt.

Du kommer til at gå igen, sa jeg. Kærlighed er lykke nummer to, og jeg har, som du jo hører, ikke fundet nummer een endnu. Du blir nødt til at vente, til jeg har sikret mig den; ti folk som jeg tør ikke vende om på vigtige sager og la det sidste komme først.

Hun gik. Tredje gang! sa hun, det var det hele.

Da jeg kom udenfor, fros jeg sådan om fødderne, at jeg måtte gå ind i en butik og købe mig et par strømper.

Vi har dem med og uden bægge, forklarede butiksjomfruen, og med særlig plads til knyster og ligtorne og til smudslag eller ømke, indtil en halv tomme.

Disse her er gode, sa jeg, men det er forfærdeligt, så de trykker.

Nu skal jeg hente Dem et skohorn, lovede hun, og lidt efter kom hun igen med en støvleknægt.

Der er ikke meget ved at leve, ytrede jeg.

Nej, jeg er som et fad grod på allår vej; enhver kommer hen og tar sig en mundfuld, hvorefter han skyndsomst går sin vej igen.

Og jeg! jeg står og ser dem forlade mig allesammen, mens jeg tæller på fingrene sigende: Osse du min søn, Brutus, osse du min –

Og så videre, sa hun. Vi omfavnede hinanden, og derpå gik jeg ud på gaden og holdt en tale.